

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO. QUỶ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 20

Lần thứ sáu về thăm cha sở Luca ở An Biên, tôi được cha kể tiếp chuyện ông Lục Lượng xung tội.

Ông ta chỉ trích và châm biếm việc tôn sùng phép Thánh Thể và việc đi lễ nhà thờ của chúng ta. Ông ấy bảo:

- Tôi buồn cười: Ông Chúa Giêsu nói một đằng, các ông hiểu một nẻo.

Tôi ngạc nhiên và tò mò muốn biết:

- Ông cứ cho thí dụ xem!

Ông Lục Lượng đưa ra hai thí dụ:

- Về phép Thánh Thể, các ông lầm ản dụ với thực tế, về đạo nhà thờ các ông lầm giữa đức tin và sự yên trí.

Tôi càng tò mò hơn nên chất vấn:

- Trước hết về phép Thánh Thể, ông nói xem thế nào là lầm lẫn giữa dụ ngôn với thực tế?

Ông Lục Lượng chậm rãi nói:

- Ông Chúa Giêsu bảo hãy ăn thịt Ta và uống máu Ta. Đó chỉ là kiểu nói ản dụ (1) ám chỉ ăn Thịt là sống Lời Chúa; uống Máu là sống Ý Chúa.

Tôi nóng lòng hỏi:

- Còn đạo nhà thờ?

Ông Lục Lượng chậm rãi trả lời:

- Đến nhà thờ cho nhiều mà không gắng thực hiện những gì Lời Chúa phán dạy ở tại gia đình và ở ngoài xã hội.

Tôi hỏi:

- Tôi chưa nhìn ra hậu quả.

Ông Lục Lượng lim dim đôi mắt bảo:

- Hậu quả là các ông... thay vì thực hiện Lời Chúa dạy thì chỉ lo rước Mình Chúa cho nhiều khiến cho đời sống tín hữu không khá hơn, cứ ì ạch tại chỗ; thay vì thực hiện Lời Chúa dạy ở gia đình và ở khu xóm thì cứ đến nhà thờ cho thật nhiều khiến đạo Công giáo gần như một thứ đạo nhà thờ, từ đó, phát sinh nhiều nhầm lẫn tệ hại khác(2). Chúng ta không ngại khi nói ra những điều này với ông, vì một mình ông chẳng thể làm gì được để cải cách cả một Giáo hội....

Đâu có dễ dàng để ông ấy muốn nói gì thì nói. Tôi đáp lại:

- Giả dụ những lời ông nói là đúng thì ông nói ra để làm gì? Tôi không nghĩ ông kể để chơi, càng không để khoe khoang tự đắc suông... bởi vì các ông thâm độc đến nỗi loài người không ai theo kịp....

Ông Lục Lượng vừa nói vừa nghiêng răng nghe phát sợ:

- Chúng ta muốn báo cho các ông biết một tin buồn. Đó là nước Chúng ta sắp “trị đến” chứ không phải nước Chúa “trị đến”. Theo Chúng ta đi thì sẽ sướng tội bạc.

Tôi đang dăm chiêu trước ý đồ của ông Lục Lượng. Ông Lục Lượng nói tiếp:

- Hiện trên thế giới số người theo Chúng ta rất đông. Ông cứ suy nghĩ kỹ đi rồi trả lời cho Chúng ta quyết định của ông.

Tôi biết ông Lục Lượng sau khi tìm mọi cách để hạ gục tôi nhưng không được, nay cố tình khuynh đảo đức tin của tôi. Tôi bảo:

- Ông không thể lôi kéo tôi đi theo ông được đâu! Vì tôi tự biết mình dốt nát, nên tôi cứ một mực bám sát Giáo hội, không bao giờ tôi nghi ngờ hoặc rời xa Giáo hội của tôi.

Tôi bỗng nhớ ra:

- Sao ông không nói điều này với các nhà thần học mà lại đi nói với tôi?

Ông Lục Lượng “đánh trống lảng” rồi bắt qua chuyện khác:

Cuối cùng ông Lục Lượng cũng rời tòa giải tội đi ra ngã tiền đình nhà thờ rồi mất hút.

...

Trong lúc cha Luca kể, tôi bồn chồn tự nảy giờ, nhưng thấy cha Luca đang nói, không thể ngắt lời cha. Bỗng cha lặng im, tôi nghĩ đây là cơ hội tốt nên thưa:

- Thưa cha, con cũng bị một giáo dân họ đạo Cao Đẳng thường xuyên hỏi con. Đó là một người đàn ông trung niên, mỗi lần gặp mặt ông ấy, con có cảm giác ghê rợn vì khuôn mặt đẹp như trăng lưỡi liềm, đôi mắt rất sâu và có vẻ nguy hiểm, giọng nói khê khàng như hơi thở: “Thầy có muốn theo tôi không? Theo tôi sẽ được “thăng quan tiến chức” như thầy muốn, lại danh giá tràn ngập”.

Thấy cha sờ chăm chú lắng nghe, tôi thật thà trút hết:

- Người đàn ông ấy cứ hỏi con năm lần bảy lượt chỉ một câu hỏi và lời hứa như thế khi gặp nhau trong những bữa tiệc ở nhà giáo dân.

Cha sờ dạy tôi:

- Khi nào gặp và nghe ông ta nói nữa thì thầy hỏi ngay: “Anh là ai, ở đâu và làm nghề gì?”. “Phía sau anh còn có ai nữa?”. Nhất là thầy hỏi: “Đi theo anh bằng cách nào và cần phải làm những gì?”

Cha sờ Luca khuyên tôi lúc nào cũng phải thật bình tĩnh, đừng quyết định điều gì khi chưa được ý kiến của một trong hai cha sờ, An Biên và Cao Đẳng. Cha nhắc đi nhắc lại câu này:

- Con cần phải luôn tin tưởng điều này: chúng ta lúc nào cũng cần phải đi trong đường lối của Giáo hội, nơi duy nhất để chúng ta được an toàn trước bất kỳ loại nguy cơ nào.

...

Sau đó vài tuần, một số tân Kitô hữu ở Cao Đẳng hùn nhau mở tiệc ăn mừng được nhận bí tích Rửa tội và trở thành người Công giáo, tôi đến dự và khi tiệc gần tàn, tôi lại gặp người đàn ông mặt đẹp, ông ta cũng hỏi tôi cùng một câu hỏi như những lần trước, tôi nhắc lại từng câu cha sờ Luca dạy tôi:

- Xin lỗi cho tôi hỏi anh là ai?

Anh ta đáp:

- Tôi là giáo dân họ đạo này.

Tôi hỏi tiếp:

- Anh ở đâu và làm nghề gì?

Anh ta tránh né thấy rõ:

- Tôi ở trong họ đạo này và làm nghề tay chân.

Tôi hỏi tiếp:

- Phía sau anh còn có ai nữa không?

Anh ta trả lời ngay:

- Phía sau tôi là rất... rất... đông.

Tôi hỏi câu dứt điểm:

- Anh bảo đi theo anh, nhưng đi theo anh bằng cách nào và cần phải làm những gì?

Anh ta đáp không do dự:

- Theo tôi bằng ý muốn và không cần phải làm gì. Thầy cứ sống như đang sống, làm mọi việc như đang làm nhưng thỉnh thoảng tôi ra chỉ thị cho thầy phải làm gì.

“Dục hoãn câu mưu”, tôi trả lời:

- Để tôi trình lại và xin phép cha sở vì tôi thuộc quyền Ngài.

Ông ta nhún vai rồi vài giây sau thì gật đầu.

...

Vài tuần sau trở lại thăm cha sở Luca, tôi kể lại cho cha nghe từng chi tiết. Cha không tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng vẫn chăm chú lắng nghe.

Khi tôi kể xong, cha Luca bảo:

- Tôi nghi người đàn ông ấy thuộc hội Tam Điểm.

Cha sở nói tiếp:

- Tốt nhất, chúng ta phải bám sát Giáo hội, chớ bao giờ rời xa, vì chúng ta nhỏ bé và chân thật, không ai che chở cho chúng ta nếu chúng ta bước đi ngoài con đường của Giáo hội. Mỗi lần thấy nguy nan, bối rối, chao đảo... con hãy cầu cùng Chúa Thánh Thần và quyết không xa rời Giáo hội..

...

Một hôm đang ngồi trên bàn giấy kê trong phòng nhỏ của tôi trên lầu. Bàn giấy kê sát cửa sổ để tôi ngồi quay lưng ra cửa phòng, nhưng lại tiện nhìn xuống toàn bộ khoảng sân rộng trước nhà thờ và nhà xứ, dễ nhìn thấy kẻ lui người tới. Đang viết lách, bỗng tôi có cảm giác có người đứng sau lưng. Quay lại tôi muốn đứng tim khi nhận ra người đàn ông mặt đẹp đứng sau lưng tôi tự bao giờ. Tôi giật mình và hoảng hồn. Người đàn ông không tỏ vẻ gì là hối tiếc vì đã làm tôi hốt hoảng, nhưng tự tiện không cần mời, ông ngồi ngay xuống mép chiếc giường ngủ của tôi. Ông hỏi:

- Làm gì mà giật mình dữ vậy ông thầy? Có ai làm gì đâu!

Tôi chông chế. Người đàn ông nói:

- Thầy đã suy nghĩ kỹ lời tôi nói chưa?

Tôi đáp:

- Tôi, thân đi tu, phải vâng lời bề trên tức cha sở Cao Đàng đây. Muốn làm gì cũng phải có phép của cha sở. Nếu tôi tự tiện quyết định, tôi sẽ mắc lỗi.

Người đàn ông nói:

- Chuyện đời mình phải do mình quyết định chứ giao cho người khác sao được! Nói thật với thầy, không phải ai tôi cũng mời, vì nếu thầy chấp nhận lời mời của tôi, lập tức sẽ mở ra cho thầy một chân trời tương lai sáng rực hạnh phúc và quyền lực. Nhưng thầy đã nói với cha sở chưa?

Tôi trả lời:

- Chưa.

Ông mặt đẹp cười nửa miệng nói:

- Vậy mà tôi biết thầy nói rồi đấy!

Tôi hơi chột dạ, lòng nghĩ đến cha sở Luca ở An Biên, nhưng tôi cũng bình tĩnh nói:

- Nếu anh biết rồi thì hỏi để làm chi?

Người đàn ông nói với hàm răng cắn lại đến khít rịt nghe rõ giọng vừa hứa vừa đe:

- Tôi muốn cho thầy biết một khi tôi chấm điểm thầy, thì tôi biết hết tất cả. Thầy không giấu tôi chuyện gì được đâu! Thầy cứ kể hết chuyện hôm nay tôi đến... với linh mục Luca đi! Không

hề gì!

Người đàn ông nói xong thì đứng lên bắt tay tôi, hẹn gặp nhau lần sau.

Ông ta đi về, xuống cầu thang rồi biến mất không hề có một động tĩnh gì giống như lúc đến.

Phải một lúc sau tôi mới hoàn hồn. Càng bình tĩnh càng nghĩ ra thì lại càng thấy lạ vì hành tung của người đàn ông này. Nếu người bình thường đi vào nhà xứ phải qua sân nhà thờ hẳn tôi đã thấy; rồi muốn vô nhà xứ phải có một trận sũa rầm rộ đến đình tai nhức óc của bầy gồm tám con chó khỏe mạnh; càng không thể nào không bị nhà bếp tra hỏi khi cửa trước luôn đóng kín, buộc phải đi vòng ra phía sau nhà bếp, lúc ấy hẳn rằng nhà bếp đâu đã làm thính cho người lạ đi lên cầu thang dễ dàng... Nhưng không! Ông ta không lướt qua sân nhà thờ, sau đó làm cho lũ chó lặng im, tàng hình để nhà bếp không thấy gì cả, rồi ông ta phải nhẹ nhàng lắm mới đứng sau lưng tôi lúc nào tôi không hay biết.

Vừa nghĩ lại đến đó tôi chợt rùng mình, gai ốc nổi lên khắp cả vì sợ.

Rồi tôi thấy lạnh cả xương sống khi nghĩ người đàn ông này có liên quan tới ông Lục Lượng.

(1) Lời tiên tri về Chúa Giêsu của các ngôn sứ: “Mở miệng ra là ta kể dụ ngôn. Ta sẽ rao các điều bí ẩn ngay từ khi tạo thành thế gian (Mt 13,35). (Chú thích của tác giả Ma Văn Liêu).

(2) Xin tóm gọn những gì cha Luca thuật ông Lục Lượng đã nói; đồng thời xin được miễn nói hết những điều ông Lục Lượng bêu rếu đạo Công giáo và người Kitô hữu.

(còn tiếp)